

exekuce, v tomto případě u zemského soudu vídeňského a jedná se podle §u 51 ex. ř. o soud výlučný; ujednání stran o příslušnosti soudu jsou v exekučním řízení bezúčinná.

Nejvyšší soud vyhověl rekursu, zrušil usnesení odvolacího soudu a uložil mu, by znovu rozhodl o odvolání.

Důvody:

Odvolací soud uznal omylem soud první stolice nepřislušným k projednání opositční žaloby, neboť okresní soud v Mor. Ostravě, jenž byl dožádán zemským soudem ve Vídni, povolivším zabavení důchodů žalobcových, o výkon exekuce a jenž povolil jako exekuční soud i příkázání důchodů těch k vybrání, jest podle vl. nařízení ze dne 19. března 1919 čís. 145 sb. z. a n. povolán k tomu, by projednal a rozhodl o všech z exekučního řízení a z jeho příčiny vzniklých mezisporech a rozepřích, pro které jinak je příslušný zdejší soud exekuci povolující. Není tu proto nezhoditelné nepřislušnosti a zmatečnosti podle §u 477 č. 3 c. ř. s. a není důvodu, by odvolací soud nejednal dále o odvolání jako příslušný soud.

Čís. 6676.

Dohoda o příslušnosti (§ 104 j. n.) jest »výslovnou«, byl-li objednateli předložen objednáací list, na němž byla doložka o příslušnosti, třebaž bez ústního upozornění na tuto doložku, a podepsal-li objednatel, uvoliv se k objednávce, po prohlédnutí objednáací list.

(Rozh. ze dne 11. ledna 1927, R II 436/26.)

Proti žalobě, opírající se co do příslušnosti o úmluvu podle §u 104 j. n., namítl žalovaný nepřislušnost soudu. Soud první stolice námitku nepřislušnosti zamítl, rekursní soud vyhověl námitce a odmítl žalobu.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Názor rekursního soudu, že výslovná úmluva o příslušnosti podle §u 104 j. n. může se uskutečnit jen tak, že oponent druhého smluvníka ústně nebo přímým výslovným rovnocenným způsobem na prorogační doložku upozorní, nelze sdílet. Tento požadavek nelze ze zákona vyvodit. »Výslovně« znamená toliko, že úmluva o příslušnosti musí dojíti zvláštního zevního výrazu, v němž jest i smluvený soud označen, není však třeba, by se tak stalo přímo úmluvou ústní ať již oboustranně neb aspoň jednostranně uskutečněnou tak, že k ústnímu projevu oponenta druhá strana projeví souhlas. Není naopak třeba ústního projevu vůbec a úmluva přes to stává se výslovnou, když jedna strana druhému dodá psaný nebo tištěný list, obsahující takovou doložku bez ústního

jednání neb upozornění jako svou smluvní nabídku a druhá strana, třebaš i pouhým podpisem, projeví, že se této smluvní podmínce podrobí. V tomto případě jde o úmluvu uskutečněnou tím, že žalovanému byl, arciť bez ústního upozornění na doložku o příslušnosti, předložen objednávací list doložku tu obsahující a že žalovaný, uvoliv se k objednávce, tento list po prohlédnutí podepsal. Projevu výslovnosti ve smyslu zevního výrazu je tedy vyhověno; podáním objednávacího listu tuto doložku obsahujícího žalobce projevil, že si tuto podmínku klade a žalovaný podpisem zase dal zevní výraz svému souhlasu s doložkou tam obsaženou. Jde jen o to, jaký význam přiznati jest okolnosti žalovaným uplatňované, že nečetl celý obsah tištěného objednávacího lístku, zejména text, v němž doložka jest obsažena. Žalovaný tvrdí, že četl jen, co v příčině objednávky samé do objednávacího lístku bylo napsáno, avšak tu dlužno souhlasiti s názorem soudu prvního, že žalovaný podpisem objednávacího lístku přistoupil i na onu doložku o příslušnosti a jest jí vázán, ať si jí při prohlédnutí objednávacího lístku všiml nebo nevšiml. K úmluvě došlo způsobem právě vylíčeným mezi stranami, jež obě jsou obchodníky, při ujednání obchodu a soud první stolice poukazuje správně k tomu, že v obchodě k vůli žádoucí rychlosti a jednoduchosti jsou ujednání tohoto druhu, zejména ujednání o příslušnosti soudu tímto způsobem obecně obvyklá, takže dle zásad poctivého právního styku lze vzhledem na tyto zvyklosti předpokládati, že, podepisuje-li strana k žádosti druhé strany takový list, uznává i jeho obsah za smluvně ujednaný aspoň co do oněch úmluv, které obvykle tímto způsobem se ujednávají. Zvláštního upozornění bylo by třeba jen vůči osobám, u nichž vědomost o takové zvyklosti dle jejich stavu a oboru povolání předpokládati nelze. Žalovaný nemůže se tedy s úspěchem na to odvolávati, že list ten dle celého textu nečetl a doložky si nevšiml. Zanedbal-li to, ač jako obchodník jest povinen šetřiti povinné péče, spadá toto nedopatření jenom na jeho vrub a neruší se nikterak závaznost takto učiněného prohlášení. (Srov. rozh. 1640, 2060, 3456, 5167 sb. n. s.). Dlužno tedy úmluvu tu pokládati za náležitě uskutečněnou a jde jen o další otázku, zda tato úmluva nepozbyla platnosti tím, že žalovaný později objednávku odvolal. Avšak i v té příčině jest se přidati k názoru soudu prvního, že úmluva platnosti nepozbyla, ježto odvolání objednávky stalo se dle zjištěného stavu věci zřejmě v tom úmyslu, by si žalovaný zachoval možnost odstupu od objednávky, kterou uzavřel s výhradou odvolání v určité lhůtě pro případ, že by se mu nepodařilo zrušiti zakázku jinde učiněnou. Žalovaný však obnovil objednávku tuto znovu, jakmile se mu podařilo tuto jinou zakázku zrušiti. Za tohoto stavu věci nelze mluvit o nové objednávce, nýbrž jde jen o návrat k původní objednávce, jež se, jak doličeno, stala s úmluvou o příslušnosti soudu.

Čís. 6677.

Ochrana nájemců (zákon ze dne 26. dubna 1923, čís. 85 sb. z. a n.).

Koupil-li nájemník současně s ujednáním nájemní smlouvy ohledně obchodní místnosti od pronajímatele zařízení obchodní místnosti a zboží, jde o nedovolenou úplatu ve smyslu §u 20 (2) zák., pokud kupní